

ARRELS TRENCADES (46 anys)

Mai una paraula tan curta, ha significat tant al món i a les persones...MARE!

La vida comença amb una MARE, sigui humana o animal, és a dir, si bé pensem en una mare d'un nen, d'un cadell gos, gat, os, lleó, etc..., pensem en com cuida i protegeix al seu nadó oi? I jo em pregunto perquè els humans que ens diferenciem dels animals en el raciocini, no cuidem la nostra MARE TERRA?

Sense ella no seríem res!, hem de cuidar els boscos perquè ens donin oxigen i en canvi els cremem, hem de cuidar el mar per protegir els animals marins i en canvi tirem tots tipus de residus.

Els carrers estan plens de papers, bosses, llaunes i de més, el bosc fa pena de runa entre d'altres.

Seria qüestió de replantejar-nos la nostra existència al món. Estem aquí per gaudir i sobretot cuidar de tot el que ens envolta, no ens adonem que el món està enfadat, ja no plou, diluvia, ja no fa aire, sinó huracans.

Canviem el xip, repoblem boscos .... si us plau, cuidem la TERRA!, com si fos la nostra MARE BIOLÒGICA i ben segur ella ens cuidarà per sempre més!

Tenim una oportunitat.... Aprofitem-la!!!!

Te la paraula, La Terra!

Perquè em diuen Mare Terra? La Mare Terra era una deessa grega, jo sóc la Terra! Recordo que al principi, quan em va crear, em va crear a mi i al cel, bé primer al cel i després a mi. Jo era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà i de sobte digué el meu creador que existeixi la llum! I la llum va existir, jo ja no estava fosca i començà a créixer un sentiment d'alegria en mi. El meu creador separà la llum de les tenebres i va crear la llum del dia i la foscor de la nit. Així va ser el meu primer dia. El segon dia creà el cel, els mars i les muntanyes. El tercer dia, jo vaig començar a produir la vegetació, les herbes de tota mena que feien la seva llavor i els arbres de tota mena que donaven fruit amb la seva llavor. Jo no podia imaginar que era capaç de crear tanta bellesa, els arbres i les flors i el meu creador donà als continents el nom de Terra, el meu nom! Jo estava molt contenta perquè ja tenia nom: TERRA. El quart dia, va fer els dos grans astres de llum: un de més gran, el sol, que m'escalfa amb la seva calor i un de més petit, la lluna. Però no va deixar sola a la lluna, sinó que va fer també les estrelles, les va col·locar al cel per a què m'il·luminessin. Les estrelles són juganeres! a vegades es mouen i juguen entre elles! El cinquè dia, va començar a produir éssers vius a les aigües i animals alats que volaven entre la terra i el cel. Ell va crear els grans monstres marins, els éssers vius de tota mena que es movien dintre l'aigua, i tota mena d'animals i els i va dir i ho recordo com si fos ahir: Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que els animals alats es multipliquin amb mi o sigui la Terra.

En un principi les aigües i els cels estaven sols i amb tots els animals, em vaig omplir encara de més bellesa, cada vegada era més bonica. Després quant les meves aigües i els cels estaven plenes d'animals també em va dir a mi: Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs. Cada vegada era més bonica, ja no tant sols havien animals al cel i al mar sinó que jo també en tenia.

Però tot i els animals i la vegetació i tot i que les aigües em feien moltes pessigolles!

faltava alguna cosa i aquí es quan va entrar vosaltres. El sisè dia, va fer a l'home a imatge seva, però encara així va veure que l'home estava sol i li va donar la companyia idònia, la dona. I els hi va dir: Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i cuideu-la; cuidant els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra. Ell els hi digué: Mireu, us dono totes les herbes que fan llavor arreu de la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor, perquè siguin el vostre aliment. A tots els animals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrosseguen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment. Ell veié que tot el que havia fet era molt bo. Així foren els meus primers sis dies de vida que recordo amb nostàlgia i alegria, però ara, després de molt temps, estic enfadada i trista! tinc molt dolor! perquè jo des de la meva creació era plena de vida, una simple llavor creixia i floria i donava flors, plantes de mil colors, arbres amb fruita només calia plantar la llavor regar-la i veure-la créixer, gaudir de la meravella, la fruita es podia menjar, els vegetals també, l'aigua del mar, dels rius era neta i cristal·lina, així era. Ara jo cada vegada tinc menys oxigen, cada vegada hi ha menys boscos, ja que es cremen i s'utilitzen els arbres per fer paper, i altres coses de fusta. Jo em pregunto, perquè la gent llença les coses, com les piles, els plàstics, i tota mena d'escombraries sense reciclar? M'esteu contaminant! No entenc perquè alguns contaminen l'aigua que beuen? no saben que estic patint? quan aturareu la contaminació no sabeu que us esteu posant en perill? Perquè contamineu les meves aigües cristal·lines amb el negre petroli, no pareu de contaminar-me!!! els animals estan morint i s'estan extingint. Heu de començar a canviar, heu de cuidar-me i valorar-me més. Perquè no comenceu a estimar-me més, i comenceu a reciclar, per tal que en el futur tothom pugui respirar!. Per tal que jo no mori, heu de començar per tenir cura de mi. Penseu que va ser creats per cuidar-me, si cuideu de mi també us estareu cuidant a vosaltres mateixos i tots viurem millor a la TERRA !

El túnel se'n va

El Túnel del Cadí estava cansat de tenir la Molina al cap i Berga als peus. Quan plovia molt o arribava el desgel, quedava negat de l'aigua que baixava del Pirineu i es constipava. En les tempestes d'hivern, el torb li entrava acanalat i el deixava tan ert que quedava estabornit durant setmanes, amb mal de cap i mal de coll. A més li cruixia tot el cos d'estar sempre tan quiet. I va decidir canviar de posició.

-Ei, Tossa d'Alp –va cridar ben fort a la seva amiga, el cim més alt que tenia davant-. Estic avorrit de mirar cap al nord. Vull moure'm i, de passada, veure altres paisatges!

-On penses anar? –va contestar ella sorpresa-. Ets un cuc enganxat a terra, sense potes, ni ales!

-Marxar, el que és marxar, no ho puc fer. Però puc canviar de posició: vull posar el cap a Berga i els peus a la Molina, així miraré cap al sud, on el temps és més benèvol –va fer ell-. Els cucs ens podem capgirar.

- Ets jove i vols conèixer món, ja ho entenc Trobaré a faltar la teva boca negra i el xiulet fi de la teva xerrameca –va contestar ella amb to melangiós-. Tingues per segur que et faré pessigolles a la punta dels dits quan pugui arregar un bon cop de vent!

-Adéu, Tossa d'Alp!

-Adéu, amic meu!

Era una nit fresca de primavera. El cim, encara cobert de neu, es veia platejat i misteriós sota la llum de la lluna. El Túnel va trobar la muntanya bonica i va pensar que ell també la trobaria a faltar.

Va començar a capgirar-se. A penes hi havia circulació. Si anava ràpid, ningú se n'adonaria. Se sentia exultant per fer una cosa nova. Moure la seva massa corpòria, tan compacte, el feia sentir bé, jove, fort. I, sobretot, molt viu. El sòl cedia amb facilitat sota el seu pes i ell es corbava ràpidament. De sobte, però, va xocar contra una cosa dura i va quedar encallat cap per avall. Ni la boca ni els peus quedaven sobre la superfície de la Terra.

Quan la Tossa va veure que la boca del Túnel desapareixia, se li va enterbolir la mirada. Recordava com havia vist néixer el seu amic entre espetecs i núvols de pols. Com havien començat a parlar i quanta companyia s'havien fet durant aquells anys.

Va tornar a la realitat en veure venir els llums d'un cotxe. No sabia quant de temps havia passat, però es va adonar que els peus del Túnel encara no havien sortit. Esfereïda, va brammar per avisar el seu amic, però no hi va haver resposta. Se sentia tan convulsa que es va sacsejar i un vessant de roques es va desprendre amb virulència sobre la C-16. El cotxe encara tardaria uns minuts a arribar al punt en què la carretera havia quedat tallada. Quan ho fes, donaria l'alarma immediatament.

- Què diantre et passa, Túnel Tocasons? –va cridar esgargamellant-se-. Estàs tardant massa!

De molt endins de la terra li va arribar un panteix agònic.

- No puc anar ni endavant ni endarrere! M'ofegol

La Tossa d'Alp es va adonar que la vida del seu amic i l'ordre de la lògica sobre la Terra depenien d'ella. Tenia tants mil.lenis de vida i havia vist tantes coses que, de seguida, va pensar una solució: amb un cop de ràbia va obrir una esquerda sota l'Estany Masella. L'aigua freda i fosca es va precipitar muntanya avall formant un torrent tumultuós que, a mesura que avançava, anava recollint el curs de rius i rierols. Quan va arribar a la vall, ja tenia una força descomunal i avançava arrasant tot el que trobava al seu pas. Va xocar contra el sòl abonyegat que contenia el túnel mig capgirat amb un ímpetu indescriptible, es va arremolinar al seu voltant i el va desencallar amb una estrebada. Com que l'aigua havia estovat el terra, el túnel es va desplegar en la mateixa direcció que abans.

- No he anat gaire lluny –va dir amb veu ronca. Tenia el cos malmès, però el que més li dolia era l'ànima.- . Gràcies, Tossa d'Alp, m'has salvat d'una mort terrible.
- A fe de Déu que no has anat gaire lluny i que m'has donat l'ensurt més gran de la meua vida! – va respondre ella-. Aprèn a estar-te quiet i a complir amb el teu paper.

El Túnel la va mirar esmaperdut. La va trobar bella i sàvia . Va sentir el batec de la mare terra que donava sentit a tot el que hi havia al seu voltant. A ell mateix. A la Tossa. Al cel, als núvols, a la pluja, a la seva pròpia aventura. En el fons del seu cor es va alegrar de tornar a estar a prop d'ella.

La Tossa d'Alp se sentia exhausta després de realitzar un esforç tan gran, però feliç de tornar a tenir amb qui parlar.

Quan van arribar els bombers, els dos amics van callar i van esperar, pacients, que els homes fessin la seva feina.

Havien passat un tràfec que Déu n'hi do, però ningú s'havia adonat de res .

La vida seguia el seu curs normal i es tenien l'un a l'altre, com abans.

La mare terra, la mar e la terra, amarga terra, l'eterna terra... la Terra, el nostre planeta, el nostre món, la nostra gran casa, tan gran que hi cabem tots i totes.

A crits diem: "benvinguts, passeu, passeu, és casa meva, és casa vostra, casa de tots". Potser sí, potser no.

Mirem-lo el planeta, blau, en altres temps ... ara entelat d'un vel gris, brut, i, no pels fums, sinó pels odis i les guerres. Quina llàstima! Havia de ser un paradís per sempre i no ho sabíem. L'estem fonent amb l'orgull, l'avarícia i la desigualtat. Igual que el gel dels pols, s'esmuny aigües endins, el gel dels cors s'alça imparable cel amunt.

A vegades, quan plou, la terra es fa núvol i s'enlaira flairejant fins aquí dalt i desperta un reguitzell de records que s'empenten i ensopeguen dins meu per tornar a la vida: aquelles tardes eternes d'estiu jugant a "fer terra fina"; aquell vespre en un racó del carrer quan els carros arriben del tros i l'àvia rega les dàlies; i aquella remor de poques fulles engroguides per terra que albiren les tempestes que van fent camí; aquella gelor de l'hivern embolcallant els peus xops, després de saltar el bassal del Replà, de ben segur massa ample per unes cames massa curtes encara; aquella tarda grisa i endormiscada en sortir de l'escola; i, més tard, un altre cop, brolla l'aigua i rellisca per l'abeurador de la font de la via i desperta la primavera arran de la pedra i torna a la vida, com els meus records, el verdet reviscolat pel sol enmig de la terra humida de l'hort.

Res em fa més feliç; m'acosto a la mare i busco trobar el nom exacte de les coses: per què en diuen "mare" de la terra?. Dos noms en un. Potser sí que s'assemblen, o no: la terra és el tot, la mare, també; la terra és gran, la mare també; la terra és de tots, la mare, no; la mare és de cadascú, cadascú té la seva; i tots la tenim molt i potser alguns poc... Què difícil és tot plegat, no li trec l'entrellat! Potser per això qui va triar aquestes paraules les va fer tan semblants. Fixeu-vos-hi !: les vocals, que són l'ànima de la paraula, ben clares i diàfanos, una "a" i una "e"; al mig un petit matís, per a la "mare" un so suau, que llisca amb la mateixa delicadesa de la paraula; per a la "terra" un so que tremola, un so que sacseja, com si avisés de què dins seu hi ha la remor d'un volcà, aquesta ànima salvatge que de tant en tant ens renya i ens alerta de què "no juguem amb foc", que no la fem enfadar (la mare, a vegades, també s'enfada i remuga...).

És clar, rieu, rieu, a què no hi havíeu pensat?

Temps, el temps s'esmuny i no en tenim per pensar, més val córrer, córrer i no parar ni que sigui cap enlloc... Ja ens hi portaran... On?... on vulguin!...

En aquest camí de la vida, rodolem i rodolem com les pedres del riu; des del cim fins el delta, anem caminant i fent camí, ens anem fent una mica d'aquí i una mica d'allà arrodonint les nostres ànimes de tant topar amb les ànimes veïnes; i també arrodonim el nostre cos, de tantes llaminadures que endolceixen falsament el destí... Sovint som d'aquí, però venim d'allà, i de ben segur, hem passat per més enllà. Tot d'un plegat obrim els ulls i veiem la llum, les coses, la vida que neix cada matí i una espurna d'enyorança guspireja al nostre cor. On són les meves petjades? On és la meva terra? Quina és la meva terra? Quina terra sustenta les meves arrels? Quina terra alimenta les meves branques? Quina terra recull les meves fulles quan volen de l'arbre? Quina terra m'ha d'acaronar en el viatge al fons del mar?

Responc i escolto el passat i tornen al galop, una a una, les aromes del llarg viatge. Els encenalls que semblaven apagats s'acolorixen de matisos i aquella olor de la terra, aquelles flaires de totes les terres que he estimat, han esdevingut un perfum deliciós que per sempre més destil·laran la meva felicitat i es barrejaran amb la remor de la brisa del mar.

Res de res enfosquirà el meu desig: sóc de la terra. Res de res impedirà que estimi aquesta terra.

Abracem-nos i fem sentir la nostra terra als d'una altra terra, perquè sigui de tots, "la mare terra" .

PACHAMAMA (50)

L'1 d'agost és la festa més celebrada a Amahuaca. Ens reunim tots al voltant de les viandes per agrair a la Mare Terra, Pachamama, que tingui cura del poble.

Després de la cerimònia religiosa en la qual el Xaman purifica els aliments, ens comprometem a comportar-nos com veritables hostes d'aquesta terra, cuidant d'ella i aportant el nostre granet de sorra perquè el cicle de la vida continuï desenvolupant-se amb normalitat i a canvi li demanem que ens porti bones collites i protecció per a tots els seus habitants.

El meu amic Yaku camina nerviós amunt i avall buscant els fruits madurs que han caigut dels arbres, raïm, papaies, alvocats ... se'ls portarà a la seva mare perquè prepari l'olla que després portaran a l'ofrena.

Jo estic ajudant al meu pare en la matança del wanaku que hem estat engreixant per a l'ocasió. Mare el prepara amb llavors i plantes que ha anat a buscar amb les meves germanes pels vessants de les nostres muntanyes verdes.

Tot el poblat està adornat amb robes de colors, garlandes que fem amb flors, budells seques de cabra que vam omplir amb aigua i que després de la cerimònia els nens intentarem trencar amb un pal.

Amb les nostres ofrenes, els balls, la música ... li donem les gràcies a Pachamama per tot el que ella, Mare Terra, ens regala.

Donem gràcies pel foc, que ens escalfa i ajuda a preparar el menjar, donem gràcies per l'aigua, que rega els nostres camps i sadolla la nostra set, donem gràcies per l'aire, que bressola els nostres arbres i fa caure els seus fruits i donem gràcies per la terra, que

alimenta les nostres collites i ens proporciona la tova per a la construcció de les nostres rucas, les cases en què vivim.

Els ancians preparen el foc, que té tot un cerimonial... Fulles seques, tronquets, resos, cants i més fulles seques i més tronquets, fins que la llum de les flames arriba tan amunt que tots els nostres veïns dispersos en poblets llunyans saben que ja poden anar venint a l'ofrena.

El sol es posiciona molt amunt, l'olor dels sancochos ens apropa als més petits a les olles fumejants, les dones corren d'aquí cap allà buscant les herbes aromàtiques que ens ofereix la muntanya per condimentar els guisats. Se senten els malls picant el gra a les pedres ... Les coques de blat de moro, untades amb mantega i endolcides amb fruits del bosc, és el que més m'agrada.

Els joves s'afanyen a vestir les seves millors gales per a l'esdeveniment, és una festa també per a ells. Dansaran i lluiran les seves millors pintures marcades a la pell amb resines i olis florals de colors, que durant dies han preparat, i així intentar conquerir a les seves futures esposes, que assegudes sobre troncs secs, escolliran parella posant-li al voltant del coll un collaret que han fet elles mateixes per a l'ocasió, i així començar el festeig durant almenys dos anys.

És un dia de festa, d'alegria, però també de compromís, de pensar en el futur, el futur de la nostra Mare Terra... Què farem durant l'any per millorar el nostre entorn natural? Quines collites seran les millors per fer que la terra respiri? Com fer que l'aigua de la pluja sigui més aprofitable? Quins animals hem de protegir de la caça per la seva major reproducció? On cavar els pous per tirar el rebuig que generem i així poder fer abonament? ...

Avui, 1 d'agost de 1.527, és el primer dia de la resta de la vida de Pachamama.

LA MARE ÉS LA TERRA, PERÒ... I EL PARE? QUI ÉS EL PARE? 54 anys

31 d'octubre de 2017

Qui és la Mare Terra? Em pregunta el meu fill Martí tot just sortir de l'escola. Només té 10 anys el Martí, però sempre, des de ben petit, ha estat un nen molt curiós. Moltes vegades m'ha deixat realment sorprès amb les seves preguntes inesperades. Per això... molt em temo que avui tindrà una mica de feina!

Què vols dir? Li responc jo amb una altra pregunta intentant guanyar una mica de temps, mentre el meu cap entra en estat d'ebullició i tracta de recordar entre totes les mitologies estudiades, ja fa massa anys a l'institut, si la Mare Terra era la Pangea, la Pachamama... o de quina altra deessa es tractava!

Sí, papa! La Mare Terra, qui és? Torna a preguntar mirant-me fixament als ulls. Avui, a classe, la mestra ens ha parlat d'un concurs literari sobre aquest tema. De qui és mare, la Terra? I, tot seguit, afegeix sense deixar de mirar-me. Té fills la Terra?

Mira, Martí! - Li responc pausadament- Ja saps que el planeta on vivim és conegut com La Terra, oi? - Ell, no contesta, només assenteix amb el cap deixant ben clar que està esperant que l'explicació segueixi - Algunes cultures primitives pensaven que la Terra ens feia a tots de mare i en certa manera, tenien raó. La Terra, en un sentit figurat ens fa de mare, ens acull a tots i fa possible la vida... perquè ens permet respirar, ens proporciona aigua i aliment... igual que faria una mare amb els seus fills! Ho dic així, tot d'una i sense pausa, amb la falsa esperança que quedi del tot satisfet.

Ah! – diu ell – vols dir que... sense la Terra no seria possible la vida! Que tot el què ens envolta i ens permet viure: l'aire, l'aigua, la terra, els aliments... tots ells formen part de la Terra! Vols dir això, no?

Exacte, Martí! – responc alleujat – Exacte! Per això és tan important tenir cura d'ella! Tots formem part de la Terra i no la podem malmetre, això seria com maltractar la nostra pròpia

mare! Malauradament, els darrers temps amb tota la contaminació que estem provocant i l'excés de residus que generem no l'estem tractant massa bé! No et sembla?

Sí! – em respon - Tens raó! No és massa intel·ligent tractar tan malament a qui ens permet viure! Però, què podem fer nosaltres? Què podem fer, papa?

La veritat, Martí, nosaltres dos sols no podem fer res! No podem fer res i... ho podem fer tot! – contesto jo - Més que una resposta, ha estat una provocació per part meva i ja intueixo que el debat continuarà.

No ho entenc! – diu ell - Si no podem fer res, com és que ho podem fer tot? No entenc res! – i em pregunta tot confós - Podem o no podem?

Mira Martí! Els petits canvis són poderosos! Si cadascú de nosaltres aportem el nostre petit canvi i si cada vegada hi ha més gent disposada a fer petits canvis, com creus que serà el canvi que aconseguirem entre tots? Què en penses tu, Martí?

Els petits canvis són poderosos! - repeteix el Martí que ara sembla convençut - Ara ho entenc, papa! Molts petits canvis sumats seran un gran canvi! Avui mateix començarem amb els nostres petits canvis – em diu tot emocionat – i tot caminant junts cap a casa comença a enumerar-me tots els petits canvis que farem, des d'avui mateix, per a millorar la salut de la Mare Terra... mentre jo penso que ens esperen dies d'alta conscienciació ecològica a casa perquè... ni tan sols ha recordat demanar-me el berenar!

1 de novembre de 2017

Avui és festa! No cal matinar! Ahir vam celebrar la castanyada a casa i anàrem tots a dormir una mica tard. Són només les 8 h del matí quan, encara mig adormit, escolto unes petites passes que s'apropen al llit i ,tot seguit,sento una veu, una veu que em desperta, és el Martí!

Papa! – em diu molt fluix amb la clara intenció de no despertar la mare – Papa! Si la mare és la Terra, qui és el pare?

Albatros

L'atol de Midway és un dels llocs més remots del planeta. Un semicercle de diminuts illots coral·lins deshabitats que emergeixen de l'aigua al cor de l'Oceà Pacífic. El seu nom ja ens revela la seva situació: a mig camí de tots els ports. No hi ha turisme a Midway, ni platges paradisiàques ombrejades per cocoters; més aviat és com un esquelet de corall mort, tot just cobert per alguns matolls raquífics que sobreviuen al flagell perenne dels vents i són en ocasions arrasats per les onades dels temporals. Però aquestes roques perdudes enmig de la mar són un dels dos únics llocs del món on cria l'albatros de Laysan.

Visitar de nou aquesta llegendària colònia d'albatros, de *Diomedea immutabilis* com diria ell, va ser el motiu pel qual Chandler Robbins, amb 82 anys complerts, va aterrar una nit de novembre del 2002 a l'aeròdrom de Sand Island, el major fragment de terra ferma de l'atol. Sent jove havia participat en una de les primeres campanyes d'anellament d'aquesta espècie i volia repetir aquella experiència ara que encara podia fer-ho.

A l'endemà, acompanyat per dos joves estudiants, que seguien enlluernats els lents passos d'aquell vell ornitòleg, al qual havien llegit en tants treballs científics, es va posar mans a l'obra. A mig matí, van observar en un dels nius a una femella incubant que portava una anella en la seva pota dreta. Les aus marines oceàniques, en no tenir contacte amb els humans, no els tenen por, així que van poder apropar-se a l'au i llegir l'anella sense problemes: CD5436. Van consultar la base de dades a l'ordinador portàtil que duia un dels estudiants. Van haver de llegir la informació de la pantalla dues vegades abans

de creure-la. Aquella anella l'havia col·locat, el deu de desembre de 1956 i en aquelles mateixes coordenades, un jove ornitòleg anomenat Chandler Robbins. No cal fer molts càlculs per adonar-se de l'extremadament improbable de la coincidència, més encara amb una diferència de quaranta-sis anys entre les dues trobades. De seguida tota l'expedició va estar al tant de l'extraordinària notícia i tots van estar d'acord en que aquell albatros mereixia tenir un nom propi. Per a en Robbins va ser evident: es diria *Wisdom*; havia de ser una au amb molta saviesa per haver sobreviscut tants anys a la duresa de la vida a l'oceà en un món cada vegada més hostil per els ocells marins.

Robbins no va tornar mai més a l'illa, però sempre va perviure en el seu cor una connexió especial amb aquell albatros. De vegades, quan ja era molt vell, es posava una mica melancòlic i explicava a la gent que el volia escoltar que sentia que els seu destí i el de l'ocell estaven units d'una manera misteriosa, com li passava al vell mariner de la balada de Coleridge. Cada mes de novembre esperava amb avidesa les notícies dels ornitòlegs que cobrien la campanya anual a Midway. Tornaria? Hi hauria sobreviscut un any més? Viuria ell mateix un any més per saber-ho? D'alguna manera, la història es va convertir en una cursa de supervivència entre un humà i un albatros. Finalment, en aparença va guanyar l'albatros. El 20 de març de 2017 Chandler Robbins va morir, estava a punt de complir els 99 anys. *Wisdom* va deixar l'atol pocs dies més tard, una vegada la seva nova cria va aprendre a volar. Suposo que ara mateix, mentre escric aquestes línies, el vell albatros ha d'estar planejant sobre les crestes de les onades, cavalcant els huracans i recorrent incansable la immensitat dels mars. O potser no. Estem a deu de novembre i encara no hi ha notícies de *Wisdom*.

POEMA PER LA MARE TERRA**10 ANYS**

Mare terra, moltes gràcies

Arribarà el dia que serem conscients de l'important que es cuidar-te,

Respectar-te i protegir-te

Estimant tot allò que ens dones

Tindrem el planeta mes net que s'ha vist mai

Ens enfrontarem als reptes que faci falta

Reciclarem

Reutilitzarem

Ajudarem i animarem a les persones que fan l'esforç de cuidar-te

Gaudim la Natura

Respectem la vida

Acaronem nous reptes

Cuidem el planeta

Imaginem el futur

Estimem la vida

Somiem fer-ho possible

CARTA A LA MARE TERRA (11 ANYS)

Tarragona, 20 abril de 2017

Estimat amic Charles:

Què tal estàs? Espero que molt bé. Des de que vas marxar, la colla no segueix sent la mateixa. Et trobem a faltar moltíssim. Què tal amb l'Anke i en Jean? T'has adaptat bé als teus pares d'acollida? Tant debò que sí!

T'escric perquè necessito la teva ajuda. Aviat serà el Dia Mundial de la Mare Terra, i a l'escola estem fent petits projectes sobre la contaminació, la desforestació i maneres d'evitar-la. També, ens han demanat fer una petita presentació sobre el reciclatge en els països del món (països que produeixen més residus, els països que reciclen més, els que menys...) i he vist que Suïssa és el país que recicla més. Què em podries dir si hi ha alguns mètodes per a reciclar que no hi hagi a Catalunya?

Ah!! com sé que ets un aficionat a la poesia i a l'escriptura, em pots fer un favor? Pots dir-me què et sembla aquest petit text que he escrit? Perquè, també hem d' escriure un petit text a la Mare Terra, que després recitarem davant de tota l'escola.

Siusplau, perdona'ns . Perdona'ns per haver tallat els teus arbres, sí, els mateixos arbres que ens fan ombra en dies calorosos, com els roures, els que ens donen fruit per a poder alimentar-nos, com els pomers, els mateixos que dibuixem en els paisatges de primavera, com els ametllers... Aquells milers i milers d'arbres que hem tallat sense necessitat. Perdona'ns per haver arrencat aquella flor destinada a ser la flor més bella de tot el camp...

Espero la teva resposta!

Una abraçada de teu amic Pol!!!

Suïssa, 21 abril de 2017

Estimat Pol:

Estem molt bé, l'Anke i en Jean m'han acollit com un veritable fill. Els primers dies a la nova escola van ser una mica durs, però ja m'he adaptat, fins i tot he fet un parell d'amics.

Doncs, la veritat, pràcticament no hi ha cap mètode "innovador", però són molt estrictes amb el tema de les deixalles. Vaig preguntar a l'Anke perquè la gent d'aquí era tan rigorosa amb el tema de la brossa. Doncs, es veu que als anys vuitanta, els rius i els llacs estaven contaminats, als camps hi havia molta brossa i la gent produïa tones d'escombraries cada mes. La gent es quedava sense aire fresc i pur per a respirar i des del govern van decidir fer alguna cosa al respecte. Van començar a ficar més papereres als carrers, més contenidors... A més a més, hi ha uns policies de la brossa (sí, ja ho sé, sembla un acudit, però és veritat.) que controlen que els ciutadans segueixin les normes per a tirar les deixalles. Sinó, poden posar-te una multa de 10.000 francs (aprox. 8.000 €).

En quant al text, m'agrada molt. Potser, hauries de buscar sinònims de perdonar i anar canviant-los. Si tens algun dubte més, m'ho pots dir.

Siusplau, dóna'ls una abraçada de la meva part a tots els de la colla.

Fins ben aviat!

Charles.

LA MARE TERRA. Poema

La meva Terra és Catalunya

Terra de tradicions

On la gent s'ho passa pipa

Cantant i ballant cançons.

La primavera és l'època més bonica

Plena de llums i colors

On se senten moltes olors

I també hi ha moltes flors.

A l'estiu fa calor

Ràpid em poso el banyador

I em refresco al riu i a la platja

Que és on s'està millor.

M'agrada anar a la muntanya

Per fer moltes excursions

I amb la meva família

Agafar rovellons

Al Nadal amb la meva família serem

Torrans i polvorons menjarem

I molts regals destaparem

Tenim un bon clima

Plou, neva i surt el sol

Amb felicitat i alegria

Tots viurem millor

LA MARE TERRA

-No puc més – va cridar la mare Terra.

- Has d'aguantar – li va respondre el cel.

- Com vols que ho faci?

- No puc més; m'heu destrossat quasi tot el que vaig crear. Us vaig donar aquest planeta per a poder viure. No havíeu de fer res més. Només gaudir i cuidar-lo. Us vaig donar l'aigua, us vaig donar les muntanyes i els deserts i ho vaig fer de manera que tot estigués compensat. Vaig crear un lloc meravellós per viure, ple de recursos propis, ple d'aliments, ple d'energia i de paradisos per explorar. I què heu fet vosaltres a canvi?

- Heu estat egoistes, heu explotat els recursos naturals al màxim, però només en benefici d'uns pocs. heu cremat les muntanyes, els arbres i la vegetació que ens donen oxigen. Heu omplert els mars de plàstic i brossa fins a un punt que els peixos moren intoxicats i ja no és un lloc segur per a ells. Heu construït unes ones on només hi ha d'haver vida natural i ho heu fet amb l'únic objectiu d'un benefici econòmic. Us mateu els uns als altres, començant guerrer inacabables per aconseguir petroli o qualsevol cosa amb la que guanyar diner. Però no us heu adonat que per viure l'únic que necessiteu és a mi, la mare terra. Jo us ho he donat tot i ara ploro pel que heu fet.

-Però hi haurà una solució, -li va dir el cel-. Hi haurà alguna cosa que encara pugui salvar aquest món. No puc creure que tu, mare terra, hagis perdut l'esperança.

-No, no l'he perduda, malgrat que tot són males notícies, malgrat que el canvi climàtic va més ràpid del que es pensava, malgrat que els pols s'estan desfent per

moments, malgrat que no puc evitar, encara que vulgui, les fortes pluges torrencials després d'interminables mesos de sequera, malgrat els terratrèmols i els huracans, jo no volia provocar això. No he estat jo, són els humans qui ho fan per la seva avarícia.

-Però, on veus esperança? –va preguntar el cel.

-Mira, apropa't, mira bé.

-On he de mirar? –va preguntar el cel.

-En els nens. Mira en la seva ànima neta i pura, els seus ulls no menteixen. Ells, realment, m'estimen, gaudeixen dels dies de platja o d'un passeig per la muntanya. Gaudeixen amb els animals, amb la natura,... No necessiten res més per ser feliços. Jo els faig feliços. Si només un d'aquests nens, al fer-se gran, continués creixent pensant en mi i m'ajudés, tot començaria a canviar. Tinc l'esperança que amb la seva tendra sabiduria i la seva ànima neta d'egoisme, vegin les coses com són realment. M'ha de cuidar i protegir, m'han d'ajudar, han de cuidar els animals, permetre que segueixi la seva pròpia cadena alimentària, protegir el nostre oxigen a través de les plantes i omplir muntanyes d'arbres sense foc. Cal cuidar el mar gaudint d'ell i no llançant brossa. Només així sabré que encara hi ha esperança.

AVUI HE SOMIAT

Avui he somiat que, de sobte, el petroli, el carbó mineral i el gas natural es deixaven d'utilitzar, i que les energies renovables eren a tot arreu (sobretot les solars). Que els automòbils es feien elèctrics (camions, cotxes, motos, vaixells i avions) i les cuines elèctriques. La sobreexplotació desapareixia (dels animals i recursos). Els països més rics ajudaven els més pobres. Que es desfeien les bombes nuclears i tots vivíem amb animals (no perillosos). Que els animals àrtics estaven fora de perill. Que l'aigua potable no hi faltava. Que s'havia trobat un nou ecosistema en un món perdut amb animals que es donaven per extingits per l'ésser humà...

T'imagines que tot això és real? Que ens adonem del mal que estem fent a la Terra? Seria mol bonic, un avanç, una evolució, cap a un ésser humà més respectuós amb la natura.

Depèn de nosaltres la terra. Així, què faràs?: continuaràs sense fer res o faràs un món millor, pensant en les foques, els óssos polars, els pingüins (tan bonics, pobres),... Si ningú no els ajuda, desapareixeran sense deixar rastre. Així, què? T'uneixes per fer un món millor?

LA MARE TERRA

La mare Terra no pot parlar. No ens pot dir què li fa mal i què no. No ens pot dir si estem fent bé les coses. No té boca per poder cridar tot el que li agradaria dir, però sí que té un altre manera de poder-se expressar, de poder fer-nos saber que les coses que fem els humans no li agraden.

Al llarg de mots i molts anys hem anat contaminant el planeta, amb les fàbriques, la contaminació, els vehicles,... L'hem contaminat tant que hem aconseguit fer el que s'anomena "canvi climàtic".

Pel canvi climàtic, el 40% del gel s'ha perdut durant els últims quaranta anys, el que ens porta a dir que, potser, en seixanta anys, s'haurà perdut el 100% de gel total. Llavors, animals com els pingüins, els óssos polars o les foques s'extingiran. Però no només els animals que viuen a l'Àrtic es veuran afectats, sinó que tots els éssers vius sortiran perjudicats en la cadena alimentària, gràcies a les persones que per culpa de la seva avarícia i del seu egoisme, estan contribuint a fer possible el canvi climàtic, amb ajut de les màquines, les bombes o el petroli. Però, podem canviar el nostre destí? Doncs sí, tot i que és molt difícil, ja que hauríem de conscienciar set mil milions de persones.

Potser no caldria conscienciar totes aquestes persones, sinó que una gran part. Per exemple: recentment a Galícia hi ha hagut un incendi que ha cremat trenta-cinc mil hectàrees. Llavors, en aquest bosc no naixerà cap arbre en molts anys, i tot això podria haver estat provocat per l'home.

I recentment està havent molts huracans, molta sequera i molts terratrèmols. Això, avans no passava tan seguit. Però, com no, això també ha estat per culpa de l'activitat humana.

A Espanya, per cada 1.000 habitants hi ha 480 vehicles, una quantitat excessiva, no creus? El pitjor de tot és que encara l'home vol tenir més cotxes. Sempre volem més.

La taxa anual d'augment del nivell del mar durant els últims 20 anys ha estat de 3,2 mil·límetres, més o menys el doble de la velocitat mitjana dels 80 anys precedents.

Podria dir un munt d'exemples del que realment està passant, podria dir que d'aquesta manera la mare Terra no té solució, però el que realment m'agradaria, és ser la seva veu i cridar ben fort:

“El meu futur està en les vostres mans: tots junts podeu fer un món millor”.

LA MARE TERRA

Estimada mare:

M'agradaria ajudar-te per donar fi a la contaminació de tot el món, ajudar-te a tornar a tenir tots els recursos que tenies abans de començar a explotar-ho tot.

Com sóc un nen, no puc fer tot el treball dels 7.000.000.000 *. Només que tots t'ajudem contribuint una mísera part podríem desfer la gana d'un milió de persones, donar accés a aigua potable a un altre milió de fills teus i evitar fer-te mal sobreexplotant, per exemple, els cereals perquè menys del cinquanta per cent no són per al consum humà. Llavors, com a representant de tots els humans, et vull demanar perdó i intentaré ajudar el màxim possible per no perdre't mai.

* de persones

AGRAÏMENT A LA MARE TERRA

Et dono les gràcies per fer-me pensar quin vestuari em posaré cada matí, ja que no sé si et vindrà de gust plorar o somriure. Encara que a vegades em fas passar fred o morir-me de calor t'agraeixo tots els dies de la setmana.

He de felicitar-te per ser tan bona cuinera, ens dónes aliments saludables i meravellosos que els humans no podem crear sense tu. Gràcies a totes les plantes que fas créixer, el nostre aire és més pur i ens dóna més vida.

Quatre vegades l'any canvies el teu estat d'ànim, pots il·luminar o enfosquir tot el paisatge en cosa de minuts, pots fer que els arbres es despullin o s'omplin de fruits, pots pintar els carrers de diferents colors sense pinzells ni pintura.

Aprecio aquestes dues filles que has tingut, són tan antònimes...La Mar té una cosina que es diu Sorra i juntes fan que els nens gaudeixin de l'estiu. I l'altra filla es diu Muntanya i té un nuvi que es diu Bosc, on els nens cada cap de setmana van per esquiar i jugar amb la neu. Tens dues germanes que cauen bé a tothom, la Flora i la Fauna. Elles t'han donat molta responsabilitat, milers d'éssers vius depenen de tu i ara estàs una mica malalta.

Pots sentir-te orgullosa de ser on ets, ja que la teva temperatura és ideal per a tots els éssers vius; i de tenir el que tens perquè tots els planetes et tenen enveja.

Em sap tan de greu fer-te mal inconscientment, amb tot el tema de la contaminació, dels pesticides, dels plàstics, dels incendis, de no reciclar... Ho

sento molt si t'he provocat malalties, espero que m' ho puguis perdonar i quan jo sigui gran, espero sentir a les notícies que la teva salut ha millorat.

Gràcies.

13 anys

BENVINGUDA AL MÓN

Bon dia, Mare Terra,

T'escric aquesta carta per donar-te les gràcies per estar sempre amb mi.

En el transcurs de la meua vida sempre he hagut de superar entrebancs, però tenia la confiança que algun dia em recompensaries. Aquell dia va ser el 8 d'abril, dia que va néixer una personeta molt apreciada per mi. Aquell dia va ser, fins ara, el dia més important de la meua vida. Aquell dia, em vaig adonar que la Natura podia crear un ésser perfecte. Em vaig adonar de com es podia estimar de cop, sense plantejar-t'ho. Va ser veure-la i saber el que significa un fill per a la seva mare; el que significa un amor incondicional.

Sabia que tot això tindria un preu, però estava disposat a pagar sense pensar-m'ho.

Aquella criatura va néixer a 2500km de mi, però sabia que la distància no era un problema. La globalització del món em permet viatjar i anar a veure-la molt sovint. També m'ha permès descobrir nous territoris, nous paisatges i noves maneres d'entendre la vida. M'ha donat l'oportunitat d'entendre que és la nostra responsabilitat tenir cura del món i de tot el que ens envolta, per poder deixar una bona herència a les generacions que neixen després de nosaltres.

A aquestes noves criatures els hem d'ensenyar a tenir respecte per la seva terra; a cuidar de tot el que els pertany; a valorar la natura, els animals, les plantes i per descomptat, les persones.

Han d'entendre i hem d'entendre que només tenim un planeta que és casa nostra. Si no vigilem nosaltres per ell, la vida, tal i com l'entenem es pot acabar.

13 anys

DESPERTA

Pressents que alguna cosa pot passar avui però encara no saps el què? Potser fa més fred de l'habitual?

Et preguntes si és això, que fa un fred que pela i esteu a deu graus a ple juliol.

Penses que potser és a causa del canvi climàtic dràstic que heu presenciat els últims tres anys. Des de ben petit et van anar avisant que això passaria, tothom ho sabia i només un 60% de la població va intentar fer alguna cosa. Tu, també. Però sembla que a l'altre 40% no l'importava o deia que no podia fer res, qui sap.

Potser l'any vinent canvien les coses. Però tu mateixa et sorprens i corregeixes...no, no pots pensar així!

Intentes treure't la idea del cap, perquè saps que et preocupa. Engegues la televisió per veure si hi ha alguna cosa interessant. Com pot ser que encara al 2037 facin programes tan poc productius? Ho deixes estar i te'n vas al llit.

Totes els llums estan apagats però des de la teva finestra veus un milió de llums enceses...un altre tipus de contaminació.

-És el que té viure a Barcelona?- penses en veu alta encara que saps que no rebràs cap resposta. D'altra banda, el que sí saps és que amb només cinc anys de veritat han canviat les coses.

Qui sap amb certesa què passarà amb aquest món si no actuem.

Lavors és quan recordes les teves tardes al parc, després de sortir de l'escola,
i penses, "Vull deixar als meus descendents aquest món en aquestes
condicions o segurament, pitjors?"

I en aquell moment prens consciència.

Demà serà un altre dia. Has decidit moure fitxa.

13 anys

Els misteris de la mare Terra

En un poble anomenat Vila Ploma, residien una colla d'amics que es feien dir la colla Ploma. La colla estava formada per nens i nenes d'entre 12 i 16 anys, tots eren diferents, tenien diferents gustos. L'únic que els unia era que tots mostraven un gran interès pels misteris de la mare Terra, o més vulgarment dit, els misteris del planeta en el que ells residien. Els membres que formaven la colla ploma es reunien cada tarda en una mena de cova que hi havia a les afores del poble i el que feien en aquella cova era explicar les seves experiències misterioses que havien tingut gràcies a la mare Terra.

Una tarda mentre parlaven va succeir una cosa molt estranya:

- Ara em toca a mi explicar la meva experiència misteriosa. - va dir la Mariona.
- No! Ara li toca a l'Adrià.- va dir l'organitzador de la reunió anomenat Hugo.
- És igual, que ho expliqui primer ella.- va dir l'Adrià.
- Doncs començo. Un dia com avui, a la mateixa hora que avui, vaig començar a escoltar uns sorolls...- va començar a explicar la Mariona.
- Nois! No sentiu uns sorolls?- va dir l'Aina mentre tallava la Mariona.
- Sí! Són molt semblants als de la història que us estic explicant.-va dir la Mariona estranyada.
- I, què passa a la teva història?- va dir mig espantat el Pere.
- No passa res greu, però no us acabaré d'explicar la història fins que no sapiguem d'on provenen aquets sorolls.- va dir la Mariona.

- Crec que vénen d'aquella planta d'allà.- va dir sorprès l'Adrià.

- Som-hi! Anem a mirar què és!- va dir l'Hugo molt animat.

- Fixeu-vos, d'aquell pètal de la planta està sortint alguna cosa molt estranya.- va dir l'Aina sorpresa.

- És una papallona!- va dir en Pere cridant.

- Alça! Quina cosa més estranya.- va dir l'Adrià.

- Acabem de descobrir un nou misteri de la mare Terra.- va dir la Mariona emocionada.

- Hem d'agafar la papallona per demostrar el que hem vist.- va dir l'Hugo. I van començar a perseguir la papallona fins que la van poder agafar. I aquell dia va quedar marcat a la història de la colla Ploma.

Però el que la colla no sabia era que aquella papallona no era un papallona qualsevol, era una papallona que la mare Terra els havia regalat per preocupar-se tant per ella.

I conte contat, conte acabat.

ELS ORIGENS

Fa milions d'anys, la deessa Aiur, va crear la humanitat. Tot va començar quan va néixer Aiur. Això va ocórrer per la unió de dues cèl·lules que ningú no sap ni d'on sortien ni de quin tipus eren. Ella va créixer entre animals, ja que no existien encara les persones i eren els únics éssers vius del moment. Aiur tenia forma humana, parlava amb els animals i s'alimentava de plantes. Ella vivia a una cova, junt amb una família de llops, que per a ella, eren la seva família. Sempre jugava amb altres animals, i els feia com de cangur, ja que al poder comunicar-se amb ells, no hi havia cap problema. Sempre estava contenta, mai es queixava de res i sempre donava les gràcies als animals per donar-li menjar i subministres per viure, però se sentia com que li faltés alguna cosa per estar completa, com algú de la seva espècie. Aquesta noia tenia una peculiaritat davant de tot el que existia i existeix: podia crear el que ella volgués, tant coses materials com éssers vius. Ella això no ho sabia, però ho acabaria descobrint.

Van passar anys i seguia igual. Sempre tenia el mateix aspecte físic, tingués set anys o en tingués quaranta. Això era bo per ella, ja que els animals sempre la veurien igual i mai no la confundrien i l'atacarien. Quan ella tenia vint anys, els pares de la seva família de llops van morir i ella es va encarregar dels cadellats fins que un dia poguessin viure per ells mateixos.

Un dia, els faltaven subministres de menjar, ja que eren quatre cadellats i ella no va poder encarregar-se de sortir a caçar. En un moment que tots dormien, ella va somiar que es

despertava i aconseguia menjar solament pensant en què voldria i que es tornaria a dormir. Al despertar-se hi havia tot el que ella havia somiat que feia aparèixer. Després d'atipar-se de menjar, es va posar a pensar en el que l'havia passat, ja que era molt estrany que aparegués menjar i que justament hagi somiat això. Va arribar a la conclusió que els seus somnis es feien, però no era així. Va tornar a dormir i va a somiar allò del menjar però aquest cop no va aparèixer al despertar-se. Va deixar-ho a un costat i va pensar que potser era algun amic animal seu que els havia ajudat, però li va tornar a passar. Ho va tornar a somiar i va tornar a aparèixer. Al despertar-se, va parlar amb un ocell amic i li va dir que l'havia vist despertar-se concentrada i que de cop i volta havia aparegut menjar del no res. En aquest moment va fer tot el possible per saber el que l'estava passant. Va acabar descobrint que el que a ella li semblava un somni era veritat, que podia fer aparèixer tot el que ella volia. A partir d'aquell moment, feia aparèixer menjar per tothom i de tot el que necessitessin.

Va arribar el dia en que tots els animals que estaven amb ella van marxar i es va quedar sola. Aleshores, va pensar que podria pensar en crear alguna cosa semblant a ella per fer-li companyia. Va intentar-ho mil vegades i no li sortia res similar quan, de cop i volta, va fer aparèixer un ésser idèntic a ella. Va cuidar-lo i va esperar a veure com evolucionava. Tot era idèntic menys una cosa; aquest ésser no podia parlar amb animals, parlava un idioma anomenat llatí, que com l'Aiur era una deessa podia parlar-lo perfectament. Va començar a crear milers d'aquests éssers, fins que va formar una tribu i va decidir anomenar-los humanitat.

HO SABÍEU?

És curiós com a vegades fem servir paraules de les quals no en coneixem el seu significat.

Aquest és el cas de la paraula GAIÀ. He escrit en altres ocasions sobre el Baix Gaià, però no ha estat fins ara que ha despertat la meva curiositat el saber què significa el seu nom, i SORPRESA ! GAIÀ, entre d'altres significats, vol dir MARE TERRA, ho sabíeu? Nosaltres vivim a la mare terra, he hehehe, tots... però nosaltres més...

MARE TERRA, ... és en si mateixa un tot.

Tot el que ens envolta, aigua, aire, foc i terra; els quatre elements formen la Mare Terra.

Vida i mort, origen i final. En moltes mitologies es representa com una deessa, la deessa de la fertilitat, l'origen de la vida. En l'actualitat té un caràcter més general, es refereix més al planeta.

Pensar que tot el que ens envolta té el seu origen en la naturalesa, sembla un pensament romàntic... em centraré en ser realista.

A hores d'ara, amb les noves tecnologies i avenços científics de tota mena que hi ha, sembla estrany pensar que tot té el seu origen a la terra.

Muntanyes, mars, flors, animals...

Estem en perill, tot i tots...

La terra té una edat, 1000 per dalt 1000 per baix, de 4000 milions d'anys, i sembla ser que és ara en la nostra era que el seu final és a prop.

Evidentment no serà tan dràstic però si és cert que, des de fa pocs anys, des de la revolució industrial bàsicament, que l'ésser humà sembla que vol acabar amb aquesta.

Muntanyes, mars, flors, animals .... Ajuden a l'ecosistema a subsistir, a seguir evolucionant, a mantenir l'equilibri ...

Éssers humans ... contaminem, destruïm, cremem ... Que està passant? Ens hem tornat bojós ?. Això ho fem tot i saber que estem acabant amb el planeta, però això sí, reciclem ... el paper, el vidre, el plàstic, els bolquers, restes orgàniques ... tot o gairebé tot es pot reciclar.

A nivell individual, estic segur que cadascun de nosaltres posa el seu granet de sorra en el bé comú de la nostra Mare Terra, i això és positiu però no suficient. Les grans potències econòmiques i polítiques mundials arriben a pactes sobre la quantitat de contaminació que els països poden llançar a l'atmosfera.

Posar-se d'acord en quina quantitat de residus poden deixar a la nostra mare terra? I si no compleixen?... Doncs paguen una multa.

Resulta que poden contaminar a canvi de diners. No et fa riure?

Senyors, siguem seriosos, la reducció de la contaminació no es fa a base de reciclar unes peles de patata només, tots som responsables, tots.

Formem part del planeta, som el planeta, hem de deixar-lo millor de com el vam trobar.

“GAIÀ” vol dir MARE TERRA, ho sabíeu?

La Mare Terra 1

Vaig arribar a casa molt cansada i em vaig estirar al llit. Vaig tancar els ulls i de sobte... Em vaig trobar un món diferent, un món tot igual, amb els mateixos colors foscos i lletjos, i amb el que em vaig fixar més va ser que no hi havia ni plantes ni flors! De cop vaig obrir els ulls. Em vaig vestir i me'n vaig anar a fer un tomb. Des d'aquell dia vaig saber que la Mare Terra és molt impressionant. Vaig sortir de casa i ja sabia anar... Cap a la muntanya!

Em vaig dirigir a la muntanya que tenia més a prop de casa. Mentre anava pujant em vaig adonar que estava ple d'animals. Tot era de diferents colors. Els arbres és amb què em vaig fixar més i el millor de tot és que n'hi havia de totes mides i de diferents espècies. Va ser meravellós. Em va encantar. Quan vaig acabar d'explorar tots els racons de la muntanya, vaig pensar que potser podria anar a la platja, i m'hi vaig dirigir... Cap a la platja!

A la platja, hi vaig trobar aigua i, a més a més, era cristal·lina. També vaig trobar animals que a la muntanya no hi eren, i altres tipus d'arbres. Anant cap a casa, ara sí, súper cansada, vaig estar pensant...

"Acabo de veure moltes coses diferents i magnífiques amb molt poca estona i, a més a més, el que em queda per veure!"

LA MARE TERRA 2

Hi havia una vegada un sistema solar amb vuit planetes. Un d'aquells planetes, anomenat Terra, era un bonic món amb totes les característiques perquè hi hagués vida. Tenia tot el necessari perquè s'hi formés vida, excepte dues coses: la pau i la felicitat.

Ara us deveu estar preguntant: Com pot ser que en un planeta que no hi ha vida no hi hagi ni felicitat ni pau? Doncs molt fàcil, no hi havia res d'això perquè estava buit, i per això trobava a faltar la vida que feia més de cent mil anys que havia desaparegut. Havia desaparegut, perquè uns éssers vius, els humans (els més intel·ligents del planeta) van començar a actuar amb violència entre ells i amb tot el planeta. Per acabar-ho, va passar una cosa que mai hauria d'haver passat: van llançar una bomba que va fer que tota la vida desaparegués i només quedessin ruïnes d'odi i por.

Però, ara la Terra (per molt que no pogués perdonar aquell comportament que van tenir els humans) va decidir tornar a formar vida, per això necessitava un cop de mà de la natura.

La natura és la que s'encarrega de formar vida, els éssers vius, amb tot el que necessiten. La natura comença a crear éssers vius, però com que la Terra és molt gran va crear un ésser que l'ajudés a omplir tot aquell planeta de vida. Va crear un ésser humà, l'únic humà, de la Terra. Una dona.

Ella encara se'n recordava de tot el que havia passat, i quan va veure com havia quedat la Terra i que la natura havia confiat en ella, va decidir ajudar-la al màxim perquè pogués aprendre a valorar la vida, una cosa que mai havia

valorat abans. Va començar a crear plantes per aquí i per allà, animals com ara: micos, llops, gossos, gats... També es va fixar que la natura tenia forma d'una bonicapallona. La natura i la dona anaven pels boscos que havien creat parlant sobre les funcions de les plantes, dels animals...

Va ser el millor dia a la Terra que s'havia viscut mai, perquè la Terra va tornar a començar donant una oportunitat a la vida, perquè es rectificà tots els errors que s'havien comès fins llavors i només deixà viure-hi els éssers que de debò valoraven la vida.

12 anys

LA RECERCA DE L'ANTICONTAMINACIÓ

Josep, alumne de 2n d'ESO, comença l'institut el 13 de setembre. El primer dia sempre, i en totes les classes, són les presentacions. El primer dia és tranquil, coneixes el teu tutor i després parlem una estona. A segona hora, a la classe del Josep, els tocava socials, que casualment era la seva classe preferida, a part d'educació física.

La classe començava a les 9:05, després d'enredar una estona. El professor es deia Jordi i era dels pocs professors als que li agradava començar el primer tema el primer dia, evidentment després d'una breu presentació. El primer tema del llibre era sobre la Terra i tot el que té a veure amb la contaminació. Totes les persones de la classe encara estaven mig dormides, menys el Josep, que estava encantat amb el documental que els havia posat el Jordi. El documental anava sobre els problemes més greus, l'escalfament global, el desgel i moltes coses més i com solucionar-les. Abans que s'acabés la classe, el Josep ja estava fent un pla per ajudar al planeta i a la mare naturalesa.

El seu grup d'amics, la Marta, el Francesc i la Mireia estaven reunits a un racó del pati, i van idear un pla: fer una recerca del tresor una mica especial al bosc del poble. Van parlar-ho amb els professors i els va semblar bé.

El seu bosc és molt especial, no perquè sigui molt bonic o perquè sigui molt gran, és un bosc molt especial perquè és una de les zones més brutes i més contaminades del seu poble.

Tenien una llista amb objectes que saben que hi ha al bosc: una bola de paper de plata, una ampolla buida, una bossa de plàstic, gots de plàstic, un cigarret, un objecte

metàl·lic una mica gran i trencat, apart de més coses que siguin brossa o que puguin contaminar, en total deu coses.

Van penjar cartells amb informació, però no deien que era per ajudar a la naturalesa, per a tot el món era una recerca normal i corrent.

Era dilluns de la setmana següent, i la recerca ja estava preparada. Tot l'institut, inclosos alguns professors, eren ja al bosc del poble. Els professors van repartir les llistes i va començar la recerca.

Tot i que no se n'adonaven, tot l'institut estava ajudant a recollir i a netejar el bosc amb un joc.

Eren dos quarts d'una, i tot el món havia trobat tot el que posava a la llista. Van explicar que era per ajudar la natura, i que tots havien ajudat molt. Finalment, el bosc va quedar recollit i net i també es va demostrar que amb coses tan senzilles com jugar es pot ajudar a la naturalesa.

MARE TERRA, GRÀCIES

Et dono les gràcies, mare terra, per deixar-me tu i poder gaudir de tots els racons tan bonics que hi ha al nostre planeta...Poder viatjar, conèixer gent del món amb cultures diverses que t'ajuden a enriquir la teva vida.

Et dono les gràcies, mare terra, per proporcionar-me l'oportunitat de veure diferents fenòmens de la natura que són d'una bellesa extraordinària. Poder gaudir d'aquests,omplen la meva ànima.

Et dono les gràcies, mare terra, per tots els aliments que ens dones per viure d'una manera saludable.

Et dono les gràcies mare terra per poder observar la flora i la fauna que existeixi aprendre coses noves cada dia.

Et dono les gràcies mare terra per ensenyar-me valors com la solidaritat,la igualtat i saber respectar-nos els uns als altres.

Et dono les gràcies, mare terra, per deixar-me viure en harmonia amb tots els meus amics i sobretot amb la meva família.

Et dono les gràcies per existir.

MARE TERRA, PERDÓ

Mare Terra,

Et demano perdó per tota la contaminació que estem produint, pel poc temps que invertim en reciclar els aliments, els plàstics, els vidres o els cartrons, i et demano perdó per la gran quantitat d'aigua que hem contaminat durant tots aquests anys.

Com pot ser que amb tot el que ens has donat, nosaltres t'ho haguem agraït d'aquesta manera tan cruel. Tu que ens has donat la vida, la vegetació, els animals, l'aigua, l'aire, l'amor, la felicitat i tantes altres coses que no acabaria mai d'enunciar.

Et prometo que tot allò que estigui a la meva mà o en la dels meus canviarà d'ara en endavant. Procuraré tancar l'aixeta quan em raspalli les dents, tancar les finestres amb la calefacció posada i cuidaré els animals que no tenen defensa, els arbres i les plantes dels incendis i tot el meu entorn més proper.

Si tots féssim el mateix segurament no hauríem de demanar-te disculpes, però hem de conscienciar-nos i aprendre dels errors comesos.

13 anys

UN AMIC INOBLIDABLE

Quan tenia la teva edat, m'encantava anar al bosc per poder veure un amic meu. M'agradava jugar-hi, fer-li companyia...

- Però àvia! De qui parles?--No m'interrompis Clàudia! De qui poc ja ho sabràs, tingues paciència. Com continuava... A sí! Ell sempre m'esperava al mateix lloc de sempre, com que no tenia cames no podia caminar. Ara et preguntaràs de qui parlo, si no té cames és molt estrany. Doncs sí, perquè era un arbre.

- És impossible que tinguis un arbre com amic, perquè els arbres no tenen vida.
-Sí que en tenen, de vida. Estan vius igual que tu i jo, i ara fes el favor de no interrompre més, Clàudia!

Cada dia quan anava a veure'l, sempre em penjava de les seves branques, li curava les ferides amb la seva resina i amb fulles de les branques. Per més que no parlés sé que m'ho agràia, fent que el vent bufés més fort i les fulles es moguessin més ràpid.

Un dia hi vaig tornar i vaig veure que uns homes amb unes excavadores el volien talar. Vaig provar de totes les maneres que no el talessin fins que van arribar els meus pares i em van agafar. Amb prou feines em vaig poder escapar de les seves mans. En aquell moment no em preocupava el que em passés, només volia protegir el meu amic, amb qui havia passat tota la meva infantesa. Dins meu només tenia una veu que em deia que aturés tot aquell malson. Vaig córrer fins a l'arbresense pensar el que em podia passar. Amb totes les meves

forces i amb molta rapidesa, em vaig enfilem a una branca molt alta i des d'allà dalt veia tot el que tenia sota meu: les excavadores, els treballadors...

Per sort els treballadors al veure'm protegint aquell arbre van treure la conclusió de no tallar-lo i agafar-ne un altre.

Vaig estar molt contenta al veure que marxaven els treballadors. De tanta felicitat que portava dins meu, vaig baixar de l'arbre i seguidament vaig recórrer tot el bosc. Al final com que estava tan cansada vaig veure un rierol i de seguida vaig fer un glop d'aquella aigua tan fresca i transparent. Dins seu hi corrien uns peixets de colors. Pel seu voltant una pila de papallones agafaven el nèctar d'aquelles flors tan maques i amb tants colors diferents. Al veure aquell paisatge no em vaig poder aguantar d'estirar-me al seu voltant. Em vaig quedar adormida. Quan em vaig despertar tenia la necessitat de fer una cosa, acomiadar-me del meu amic, perquè ja era fosc i havia de marxar cap a casa. Així ho vaig fer, em vaig aixecar a poc a poc i dirigint-me cap a ell el vaig abraçar per demostrar-li el meu afecte. Ell em va respondre amb un moviment de fulles. Així vaig saber que també em tenia afecte. Tot seguit vaig marxar pensant que mai l'oblidaria.

Què et sembla Clàudia? A que és increïble el que et pots trobar amb la naturalesa?

- Sí àvia, a mi també m'agradaria viure aquesta aventura, notar com els altres éssers vius et poden demostrar afecte sense parlar.

12 anys

UNA EXCURSIÓ PECULIAR

Era un dia qualsevol, per ser exactes 6 d'abril. Estava anant cap a l'institut amb la meva millor amiga. Vam arribar a classe i el matí va passar amb normalitat. Era l'hora del pati i jo estava amb la meva colla d'amics parlant de les coses que ens havien passat a classe. A alguns se'ls havia oblidat fer els deures, a altres li havien dit notes d'un examen... Coses que passen cada dia normalment. De cop i volta va sonar el timbre, i vam donar per finalitzat l'esbarjo.

Estàvem a classe de biologia i la professora estava explicant el tema del regne de les plantes. Quan va acabar, va dir:

-Doneu-li això als vostres pares.- I va començar a repartir un paper.

Quan em va donar el meu el vaig començar a llegir i vaig veure que es tractava d'una excursió per anar al bosc. I vaig estar pensant que només sortir de l'institut li diria al meu pare. M'encanta el bosc, és el lloc on vaig sempre per a relaxar-me o agafar inspiració.

Van acabar les classes i el meu pare estava a la porta, vaig ficar la motxilla al maleter i em vaig ficar dintre del cotxe seguit de fer-li dos petons a mon pare.

-Papa, hi ha una excursió el 22 d'abril, hi podré anar?- Vaig preguntar-li.

-És clar.- Em va contestar.-Quant costa?

-Després ho mirem, és que el paper està a la motxilla. -Li vaig dir donant per finalitzada la petita conversació.

Vam arribar a casa i vam estar parlant una mica amb la meva mare mentre dinàvem. Quan vaig acabar ràpidament vaig anar a la meva habitació per a fer els deures que m'havien demanat i tenir la tarda lliure.

Havia arribat el dia de l'excursió i estava molt contenta. Estàvem els meus amics i

jo anant cap a l'institut quan de cop i volta vam mirar l'hora que era. Eren les 07.58 i arribàvem tard! Vam començar a córrer el més ràpid possible. Vam arribar justos de temps, els nostres companys ja estaven pujant a l'autobús.

Després d'una estona, vam arribar al bosc i vam fer una sèrie d'activitats. Ara anàvem a esmorzar i podíem anar a qualsevol lloc del bosc si després tornàvem al punt de trobada a l'hora corresponent. Així que vam anar a un lloc apartat de tot on al costat hi havia un llac. Estàvem esmorzant tranquil·lament quan en Dani, un amic nostre, va llençar un mocador brut al terra. Al principi no va passar res però cada vegada feia més vent, fins que va aparèixer una llum que s'acostava a nosaltres i vam començar a tindre una mica de por. D'un moment a un altre d'allà va sortir una dona en forma d'arbre. Espera, una dona en forma d'arbre! Tots estàvem al·lucinant, no ens ho podíem creure.

-Per què has llençat això?-Li va preguntar bastant enfadada al Dani. El noi estava en shock, encara no es creia que hi havia una criatura fantàstica davant d'ell.-Em contestaràs?

-Eh sí... Ho... ho sento.-Va començar a tartamudejar.

-Que sigui l'última vegada que llances coses a terra si us plau, així encara que no ho saps, em fas mal a mi, a tot el planeta.-Li va respondre.

-D'acord...- Va dir en Dani, nerviós.-Per cert, qui ets?-Vam preguntar tots alhora fent que comencéssim a riure tots.

-Sóc la Mare Terra, potser no em creieu, però us aviso, si li dieu algú que m'heu vist, us passaran coses imprevisibles.-Va dir i el seu cos va desaparèixer. Tots ens vam sorprendre, i per si de cas, vam prometre que no diríem res a ningú.

ESTIMADA MARE TERRA

Estimada Mare Terra...

Et dono les gràcies per cuidar-nos durant segles, donar-nos aliment, aire, aigua, simplement vida i felicitat. Sí, felicitat. Has fet de la nostra existència una millor, has creat paisatges inoblidables i únics amb històries i records que ningú oblidarà. Has creat moments únics i també sentiments.

El sentiment de sentir-se lliure, caminant sobre terra humida i trepitjant fulles que poc a poc van caient dels arbres d'un bosc perdut i que, lluny s'escolta com l'aigua d'un petit riu va corrent amb velocitat i els ocells canten de tant en quan. El sol es pon darrere un turó i es respira l'olor de tardor.

Has fet que senti avorriment per carreteres infinites, has fet que senti tristesa per destrosses naturals com terratrèmols i tempestes que han causat molt de mal. Has fet que senti eufòria en una quedada amb els meus amics a la platja, amb la teva preciosa aigua i la lluna reflectida en ella. Has fet que senti nostàlgia per la caseta de fusta on solia anar cada Nadal amb la meva família.

Has fet que senti curiositat per saber d'on venim i has fet que vulgui descobrir la resposta de moltes preguntes que em faig. M'has fet sentir tantes coses
Mare Terra...

Per això i molt més t'estimo i et demano perdó, perdó per no cuidar-te com t'ho mereixes per embrutar-te i contaminar-te, per no deixar-te ser més bonica del que ja ets.

El color blau i verd sempre han sigut els teus preferits, però fem que el negre predomini, si, el negre no és un color exactament, però ja m'entens.

No se com dir-te que poc a poc tot mor, deixa d'estar tot i que no deixa d'existir perquè segueix en els nostres pensaments, tant com plantes, animals, persones, coses materials i abstractes ho fan i tu Mare Terra també, també et mors. M'agradaria dir-te que et cuidem, et posem bonica i fem que brillis però no és així i torno a repetir-te un cop més i t'ho tornaria a dir, que tot i ser una de les persones que t'ha causat mal també dir-te que estràs en el meu pensament i t'asseguro Mare Terra que estàs en els pensaments de tothom, sense voler tothom pensa en tu. Quan es pensa en algú es pensa en tu perquè has fet que existeixi, quan es pensa amb un preciós paisatge també es cosa teva i inclús quan s'intenta no pensar en res es pensa amb alguna cosa i aquesta també es cosa teva i inclús quan pensem en el vuit, aquest també l'has creat tu, així doncs Mare Terra, sempre penso en tu tot i que no sigui directament.

T'estima, algú que pensa en tu

15 anys

La darrera collita

-Crec que m'hauria d'haver portat la gorra.- Vaig dir-li al Nasim.

-Tens raó aquest sol d'avui fa mal a la cara, encara em ficaré més moreno.- Va dir el jove àrab.

Em trobava al meu hort, estava amb en Nasim, un jove àrab d'uns 23 anys el qual m'ajudava amb els treballs. Jo en tenia 83 i necessitava uns braços forts i joves que m'ajudessin amb les aixades i els rasclets.

Era octubre, això volia dir que ja era el moment de fer caure les olives i les garrofes.

I que el meu nét venia a veurem

-Nasim, vine que et vull dir una cosa.-

-Què vol senyor?-

-La setmana que ve, ja començarem a recollir olives.-

-D'acord, faré el mateix horari de sempre, però no sé si podré fer totes les oliveres i garrofers a temps, si vol puc demanar ajuda a un cosí meu...-

-Tranquil, no cal que et preocupis per això, estaràs acompanyat pel meu nét.-Vaig dir-li de mala gana.

El meu nét era un adolescent mimat de Barcelona, repel·lent com ell sol i el pitjor de tot, no sentia afecte cap a la Mare Terra. Ja des de ben petit s'havia estimat més quedar-se a casa que anar al camp amb tota la família. Sempre que els seus pares marxaven de viatge o volien estar un cap de setmana sols me l'enviaven i jo havia d'aguantar-lo. Es passava el dia bufant i queixant-se que a casa meva no hi arribaven suficients *megues*.

Aquella mateixa nit ja va arribar i com sempre va estirar-se al sofà amb els seus auriculars sense dir res.

-Ja està el sopar.-

No va haver-hi resposta.

-Àlex, vine a sopar!-. Vaig dir cridant.

-Ja va, ja va-. Va contestar-me de mala gana.

-Un altre cop aquesta merda de verdura?t'he dit mil cops que odio que em facis això-.

Va marxar de la cuina sense dir res i va tancar-se a la seva habitació.

L'endemà a les 9 del matí vaig anar a aixecar-lo, i com sempre ja feia estona que ell ho estava. Mirant vídeos amb els auriculars posats i amb tot de bosses de patates pel terra.

-Tu, surt de la meva habitació, i tanca la porta-. Va cridar-me.

Vaig sortir i vaig marxar cap a l'hort. Allí ja estava en Nasim esperant-me, vaig anar cap a ell, però de sobte, vaig començar a sentir un dolor molt intens al pit i vaig caure al terra.

Un any més tard, a l'hort.

-Nasim, passa'm aquella caixa d'allí que comencem a recollir les olives-. va dir l'Alex mentre acabava de rascar les ultimes olives.

-Ara vaig, però no creus que hauríem de fer un petit descans per veure aigua o menjar alguna cosa abans?-

-Si vols fes-la tu, jo primer acabo això-.Va contestar.

L'Àlex havia canviat, havia descobert la importància de la terra on vivia, estava content. Podia marxar tranquil.

La Mare Terra 3

Fa molts i molts anys en un poble amb una muntanya perduda vivia una noia de 17 anys que li encantava la natura, i tot el que estigués relacionat amb ella. La noia que es deia Moana es va començar a preocupar perquè veia canvis en el temps, en les estacions, en l'hàbitat dels animals, en l'atmosfera... Va decidir un dia buscar on era la Mare Terra per saber el perquè estava succeint tot això. Primer va començar a cercar informació per Internet, per tot arreu, llibres, enciclopèdies, revistes...etc, preguntava als seus companys al professor de filosofia. Per fiva trobar el camí per anar-hi, i va començar la seva aventura. El camí estava situat al bosc a una part del món difícil d'arribar. Va haver d'agafar diferents mitjans de transport(tren, autobús,moto) i finalment caminant. Quan va arribar al bosc el mapa indicava una cova per on havia d'entrar, només entrar va veure que era l'única persona que havia estat en aquell lloc. Va començar a baixar dins la cova acompanyada per la llum del foc i el seu pensament. Pensava quines serien les paraules que diria a la ,Mare terra. Quan perfi va arribar i va veure a la Mare Terra es va quedar molt sorpresa el seu esperit era blanc i amb molta llum. Va posar-se molt nerviosa no li sortien les paraules i sabia que aquella conversa era molt important. La mare terra mai havia vist a una persona, i no entenia què feia allà. La Moana estava pàl·lida i va començar a tranquil·litzar-se li donava confiança i tranquil·litat. Moana li va preguntar el per què es comportava ella així, per què la natura estava tan esvalotada. Ella li va donar una resposta molt senzilla, totel què passava a la Terra era responsabilitat de les persones, de l'Home. Els homes amb les seves accions estaven acabant amb ella, no respectaven els animals, contaminaven, no reciclaven,tallaven boscos sencers.... Moana molt amoïnada per aquesta

situació, li va preguntar com ho podien arreglar. Ella va respondre: " Està a les vostres mans canviar, tot dependrà de vosaltres. Moana decideix anar al món i explicar-li a tothom el que estava passant, amb la natura. Va parlar amb tots els governs, un per un, els va convèncer a tots mostrant-hi proves de la Mare Terra que els hi enviava un missatge demanant-hi si usplau que no la matessin, perquè acabaria també amb ells. Els governs del món van decidir prendre mesures dràstiques i van decidir recuperar la natura, respectant els animals i els seu hàbitat, canviar el combustible dels cotxes, els van fer solars i només agafar de la natura el que es necessitava res més. Després d'uns anys tot havia canviat els boscos es van recuperar, la gent no patia tantes al·lèrgies i vivia en pau amb la Terra. Moana havia aconseguit el seu propòsit recuperar i salvar la Terra.

15 anys

L' extinció de la Mare Terra

Fa cent anys, els humans eren una amenaça per a la Terra. Ella aguantava tot tipus de coses que li feien mal, i no ens n' adonàvem que l'estàvem canviant. Només feia falta obrir els ulls i veure que alguna cosa no anava bé. Incendis, terratrèmols, huracans, tsunamis, tot això en una sola setmana. La Terra s'estava enfadant.

Avui 10 de juliol de 2117 la Mare Terra ja no existeix, ha desaparegut, i nosaltres hem sigut els culpables. Tot ha canviat, ja no hi ha vegetació, i amb això els animals també han desaparegut i fins i tot la mortalitat de les persones augmenta per moments.

Això, va passar quan tan sols tenia tretze anys, vaig viure el canvi tan radical que va tindre la Terra i es va dividir en quatre fases, cada una durava un llarg període de temps i seguidament arribava una altre.

La primera fase, va fer desaparèixer l'electricitat, la mare Terra s'estava enfadant. Tot va deixar de tindre vida elèctrica, els cotxes ja no funcionaven, els avions, els trens, els medis de comunicació, TOT va deixar de funcionar. A conseqüència de la primera fase va morir una gran part de la gent i va ser la que va tindre més polèmica, ja que ningú s'havia explicat què li estava passant al món. Ningú sabia com solucionar aquest problema en ple segle XXI. Aviat s'empitjoraria tot molt més. Això només era el principi.

La segona fase va arribar molt aviat. I va estranyar a molta gent. Va desaparèixer de cop i volta tota la vegetació. Això va portar molts problemes ja que la vegetació administra l'oxigen. Molta gent i animals van morir a conseqüència de falta d'oxigen. Per sort, aquella fase la vaig superar, però

desgraciadament vaig ser l'única de la meua família. Ja que un dia en plena segona fase vaig despertar-me jo sola;Els meus pares s'havien quedat sense oxigen durant la nit. Aquell dia em va marcar i em vaig fer més forta i invencible.

La tercera fase va estar lligada a la segona; a conseqüència de la pèrdua de l'oxigen, les bactèries es van fer més fortes, i un gran virus va acabar amb la vida de moltes persones, igual que les altres fases, ningú sabia com curar-la. Persona que agafava el virus persona que moria, i mai se salvava, ja que els medicaments s'havien esgotat, perquè la gent l'utilitzaven per a salvar als seus familiars.

La quarta fase i la més actual, va ser un simulacre del fi del món; 105 Incendis, 200 tsunamis i 100 huracans. Aquesta fase, va agafar a la poca gent que quedava, desprevinguda i van quedar molt pocs supervivents. Una gran part de la Terra havia quedat destruïda. Ja no hi havia vida, ja no senties la brisa del mar; L'única cosa que s'escoltava eren plors, crits de dolor i tristesa. El món ja havia canviat.

I fins aquí ha sigut el canvi viscut per mi. Actualment, per sort estic segura, aquí sota el meu amagatall escrivint aquest canvi tant brusc de la natura. Porto amagada més de dos mesos, em rugeix la panxa, tinc una ferida infectada, porto dies i dies sense adormir-me. He de sortir. No tinc ni idea de què passarà però sé que si surto per aquesta porta podria tornar a la vida la Mare Terra. Pot ser possible! Primer de tot buscaré aliments, després supervivents i tots junts farem tot el possible per a què torni a ser el mateix de sempre.

Surto com puc d'aquella presó, i tot segueix com estava, sense vida. Aconsegueixo arribar a un supermercat on, com era d'esperar, no hi havia ni aliments ni aigua, ni medicaments ni res! Tot i així vaig seguir buscant, de sobte, vaig escoltar un soroll que venia del passadís darrere meu no se si això era bo o dolent.

-Hola?

No aconseguixo cap resposta així que amb tota la valentia que pensava perduda, miro d' on ve el soroll. I per la meva sorpresa em vaig trobar a una dona espantada, desorientada i sense saber què fer.

Sense dir cap paraula vam començar a plorar i a abraçar-nos, feia tant que no sentia un abraçada càlida que em vaig emocionar molt!

Què farem ara? Doncs la veritat és que no ho sé, però sé que si algú es troba aquest diari, que cuidi i valori la terra tant com no vam saber fer nosaltres!

I així va ser, va deixar anar l'ampolla de vidre amb el missatge dins i es va endinsar al mar.

MARE TERRA 4

Nosaltres, els seus fills i filles, l'estem matant. No tenim cura ni d'ella ni de nosaltres mateixos. Ens asseiem i mirem una caixa amb imatges devastadores que són conseqüència del nostre desinterès. Guerres, contaminació, deforestació... estem matant l'única casa que tenim, el món que ens protegeix.

Dóna igual qui sigui, si Gea, Tonantzin, Coatlicue, Isis, Xochiquetzal, Guan Yin, Yemayá, Ixchel, Ishtar o Guan Ying. La nostra Mare Terra ens necessita. Necessita que comencem a preocupar-nos per ella, que la cuidem i en tinguem cura. No podem seguir matant-la.

Tot el que fem, totes les nostres accions, influeixen en el futur. Com estimem, qui som, com ens comportem... Necessitem salvar aquest planeta, la nostra Mare. Deixem-nos de guerra, d'odi, de lluites per tenir el poder, i comencem a treballar tots junts. Siguem una família, ajuntem-nos i deixem un bon món per a la gent del futur. Pensem en tot el que fem dia a dia i reflexionem en si és bo. Ni hem de pensar en si es bo pels altres; pensem en si es bo per nosaltres mateixos. Pensem en si volem viure en un món tan fet malbé, tan podrit i trencat. O, si més no, pensem en si volem morir sabent que els nostres fills, les noves generacions, el futur de la Terra, té dret a viure en un món que va ser destruït per unes persones que només pensaven en elles mateixes.

Necessitem un canvi, i el necessitem ja. Perquè no ens queda temps, encara que pensem que tenim tot el temps del món, i al nostre planeta tampoc.

MARE TERRA 5

Et demano perdó en nom de tots, moltes vegades, et faltem al respecte, etmenyspreem, moltes vegades sense donar-nos compte. Habitualment llencem coses a terra, després de menjar, de comprar coses noves. Ho podem observar al terra quan anem caminant per qualsevol carrer, podem trobar brutícia i substàncies que poc a poc es desgasten i ens fan mes dèbils.

Veig per la televisió com està el mar. Milers d'animals moren a causa de la brutícia que tots els humans llencem al mar dia a dia: llaunes, plàstics i restes d'objectes quotidians, que sense donar-nos, causen la mort i inclús l'extinció d'animals o peixos.

Molts naturalistes intenten conscienciar-nos del risc de fer totes aquestes coses. Ens podríem quedar sense molt animals que són imprescindibles per a la vida humana, ja que l'extinció de qualsevol animal, podria afectar a l'extinció d'altres espècies.

I no només això que fem els humans, afecta al mar o al simple fet d'anar caminant i trobar-te brossa al carrer.

Ets protagonista de molts documentals, documentals que donen por, que hauríem de veure totes les persones per donar-nos compte, que podrien canviar moltes coses si cada persona posa una mica de la seva part. El simple fet de no llençar les coses al terra, de reciclar, son petits gestos quotidians que si fem, et podrien donar un nou futur, i no el futur que t'espera si seguim així.

Crec que moltes persones no són conscients que els seus gestos marcaran en el futur dels seus néts o besnéts. La capa d'ozó cada vegada és menys productiva, té forats que són molt més perillosos del que moltes persones pensen.

Es increïble com el Pol Nord o Sud i llocs que eren impressionants de veure, amb grans paisatges replets de neu i glaciers, en pocs anys han canviat, s'ha desfet una gran part que ara es aigua, afectant a moltes més coses que no sabem.

Per això et demano perdó, pel futur que s'espera si no fem res, jo sóc la primera que posarà de la seva part i la que farà el petit gest de reciclar o de llençar les coses a la brossa en comptes del terra, perquè no m'agradaria veure als meus fills o als meus néts vivint en un món ple de contaminació, ple de brutícia o amb grans sequeres a causa de l'escassetat d'aigua.

15 anys